

In een loofboom bemerken we aan een tak een struik met een naaldegewas aan. Vermoedelijk heeft een den zichzelf geënt op deze tak. Het is de eerste keer dat ik dat zie.

Heel in de verte zien we al enkele witte dorpjes liggen. De witte dorpjes waren in de tijd van de Moren zeker niet wit.

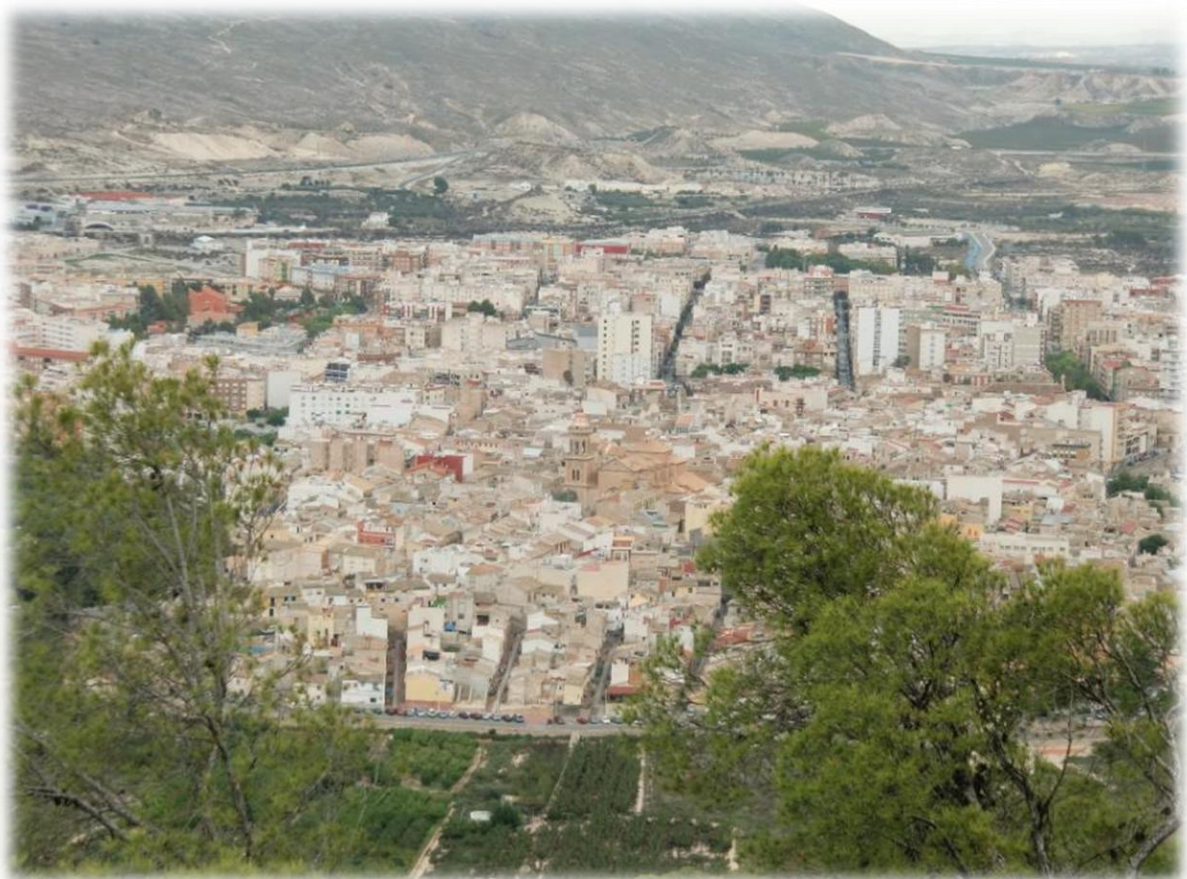

In de XVII eeuw, toen dit gebied gebukt ging onder een heftige pestepidemie en men dacht dat kalk een desinfecterende werking had, besloot men de huizen wit te kalken, en binnen zag het er veel ruimer en netter uit. Sedertdien heeft men deze traditie in ere gehouden.

We eindigen vandaag in de stad Cieza. Het is de grootste stad die we op deze trektocht aandoen.

Cieza was vroeger de bakermat van de textielindustrie. Momenteel zijn er geen weverijen meer maar er is wel nog een museum waar alle soorten weefgetouwen van vroeger nog te bezichtigen zijn.

We moeten een heuse hangbrug oversteken. Josine twijfelt even maar gaat er dan toch gezwind over.

Dit hangbrugje is maar klein bier tegen de voetgangershangbrug die men in het Duitse Reutte, aan het opstellen is. Dit wordt 's werelds langste hangbrug. De bewuste brug zal 403 meter lang zijn en de Ehrenberg- ruïne en het Fort Claudia met elkaar verbinden. Deze brug zal in gebruik genomen kunnen worden in de zomer van 2015.

Maandag 13 oktober 2014

- Van : Cieza 200 m
- Naar : Casa Generoso (Casablanca) 350 m
- Stijgen : 400 m
- Dalen : 200 m
- Afstand : 21 km
- Duur : 6 uur

Vandaag onze laatste stapdag op de GR 7. Frans neemt Josine voor zijn rekening en de rest gaat met mij mee.

We proberen telkens tussen 16.00 en 17.00 uur terug in het vakantiehuis te zijn. Dan hebben we nog rustig de tijd om te zwemmen en te kokkerellen.

Hilde en Erwin zijn zeer propere mensen. Ze wassen zich 's morgens, 's middags en 's avonds.

Windmolens leveren 12 procent van de elektriciteitsvoorziening in Spanje. Windmolens zijn dan ook een vertrouwd beeld op winderige plaatsen.

Gisterenavond hadden we toch een klein probleempje. We zaten allemaal buiten op het terras toen plots de voordeur van de woning dicht ging. De sleutels lagen binnen alsook het telefoonnummer van de eigenaars. Gelukkig vond Erwin wat inbrekersmateriaal en binnen de vijf minuten had hij de deur geopend. Naar het schijnt heeft hij daar veel ervaring mee.

We passeren enkele wijngaarden met kleurrijke druiventrossen. De bovenzijde is bedekt met doeken, vermoedelijk om de vogels tegen te houden of als bescherming tegen te hevige zonnestralen. De zijwanden zijn voorzien van een draad, vermoedelijk ook voor de vogels tegen te houden of zou er nog een andere reden kunnen zijn?

We eten deze avond Spaanse mosselen. Ze smaken even lekker als de Zeeuwse en kosten hier slechts een vierde van de prijs dan bij ons.

Dinsdag 14 oktober 2014

Ik had één regendag voorzien maar omdat het maar niet wou regenen hebben we één dag over die we gaan gebruiken om een stadswandeling in Cieza en nadien nog een luswandeling in Calasparra te doen.

Cieza heeft een rijk en levendig cultureel erfgoed, archeologische schatten, grotschilderingen, Iberische nederzettingen en Romeinse overblijfselen. Evenwel laten we dat alles aan ons voorbijgaan, we kunnen immers niet alles gaan bezichtigen.

Palmen hebben een schijnstam. De planten ontwikkelen een enkele stengel met één groeipunt. De stengel bestaat uit opeengestapelde bladvoeten en bevat geen bast. Hierdoor kan de plant ook niet in de breedte groeien, zoals echte bomen. Het is dan ook geen echte boom.

De struik met bloemen die hier over de muur hangt is een bourgainvillea. Er bestaan circa 15 soorten. Vooral in de landen rond de Middellandse Zee en in Afrika tieren ze welig. In de vrije natuur worden ze tot 4 m hoog. De bloemen zijn omgeven door opvallend gekleurde, papierachtige schutbladeren die lang aan de plant blijven zitten. De witte stipjes die je ziet zijn de eigenlijke bloemen, de purperkleurige blaadjes zijn de schutbladen die de plant zijn schoonheid geeft.

Regelmatig zien we vijgenbomen op ons pad, al dan niet in het wild. De vijg is één van de oudst bekende vruchten. Al rond 9000 v. Chr. werden vijgen verbouwd in de Jordaan-vallei.

De vruchten zijn groen-geel of blauw-violet van kleur. Het vruchtvlees is wit-roze tot donkerrood van kleur. Zowel de pitten als het vruchtvlees zijn eetbaar. De wilde vijg produceert driemaal per jaar bloemen en vruchten. Vooral Josine plukt en eet regelmatig enkele vijgen.

Na de stadswandeling beginnen we aan onze luswandeling in Calasparra. Het is de luswandeling PR 85.1 die ons naar de hoogste top van Calasparra brengt. De eigenlijke luswandeling is om en bij de 5 km. De zon is van de partij maar er staat wel een strakke wind.

Het was weer een toffe trekking met een al even toffe groep. Volgend jaar in maart zet ik mijn tocht langs de GR 7 verder. We eindigen dan in de regio València.

149 km hebben we deze keer afgelegd langs de GR 7 in 7 stapdagen of een gemiddelde van 21 km per dag. In totaal heb ik nu dus 1.180 km afgelegd van de GR 7.

Erwin drinkt zijn biertje liefst rechtstreeks uit het flesje maar hij drinkt er nooit meer dan 5. We nemen nog voor een laatste keer een duik in het zwembad. Andere reisverslagen van de GR7 vind je op www.berglucht.be en vervolgens klikken op de link “gr50+” of op

www.ludwighaese.be

Josine Rommens
rommens.josine@skynet.be

Ludwig D’Haese
benaltijdweg@gmail.com

Frans Pype
frans.pype@telenet.be

Erwin en Hilde
Erwin.sabbe@telenet.be

Foto’s : Frans Pype, Erwin Sabbe en Ludwig D’Haese

Tekst : Ludwig D’Haese